

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 48/2015
24.02.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Зорана Таталовића, Радмиле Драгичевић Дичић, Маје Ковачевић-Томић и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Драганом Вуксановић, као записничарем, у кривичном предмету окр. Р.М., због кривичног дела разбојништво из члана 168. став 1. Кривичног закона Републике Србије, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адв. В.А., поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду К 1/2010 од 31.05.2012. године, Апелационог суда у Београду Кж1 7080/2012 од 25.12.2013. године и Кж3 20/2014 од 31.10.2014. године, у седници већа одржаној 24.02.2015. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окр. Р.М., поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду К 1/2010 од 31.05.2012. године, Апелационог суда у Београду Кж1 7080/2012 од 25.12.2013. године и Кж3 20/2014 од 31.10.2014. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду К 1/2010 од 31.05.2012. године, окр. Р.М. ослобођен је од оптужбе за кривично дело тешки случајеви разбојништва из члана 169. став 1. у вези члана 168. став 2. у вези става 1. КЗ РС.

Одлучујући о жалби Вишег јавног тужилаштва у Београду, Апелациони суд у Београду је пресудом Кж1 7080/2012 од 25.12.2013. године, усвојио жалбу јавног тужиоца и преиначио првостепену пресуду тако што је окр. Р.М. огласио кривим за кривично дело разбојништво из члана 206. став 1. у вези члана 33. КЗ и осудио га на казну затвора у трајању од две године.

Апелациони суд у Београду, као суд трећег степена, пресудом Кж3 20/2014 од 31.10.2014. године, усвојио је жалбе бранилаца окривљеног и преиначио пресуду истог суда Кж1 7080/12 од 25.12.2013. године у погледу правне квалификације и одлуке о казни тако што је радње окривљеног квалификовао као кривично дело разбојништво из члана 168. став 1. КЗ РС, за које дело је окривљеном изрекао условну осуду тако што му је утврдио казну затвора у трајању од 11 месеци и истовремено одредио да се казна неће извршити уколико

окривљени у року од једне године од дана првонажности пресуде не изврши ново кривично дело, док је жалбе бранилаца у преосталом делу одбио као неосноване и наведену пресуду у непреиначеном делу потврдио.

Против наведених правноснажних пресуда бранилац окривљеног адв. В.А., поднео је захтев за заштиту законитости због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП и погрешне примене закона, са предлогом да Врховни касациони суд наведене пресуде преиначи и окривљеног ослободи од оптужбе или да укине пресуде Апелационог суда у целости и предмет врати том суду на поновно суђење.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости у смислу члана 488. став 1. ЗКП доставио Републичком јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа о којој, у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није обавестио јавног тужиоца и браниоца, јер веће није нашло да би њихово присуство седници било од значаја за доношење одлуке.

На седници већа Врховни касациони суд је размотрио списе предмета са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Бранилац окривљеног у захтеву наводи да су другостепена и трећестепена пресуда донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП, јер су засноване на доказу на коме се према одредбама Законика о кривичном поступку не могу заснивати. Према захтеву, вештачење и исказ вештака Д.Ј. не може бити законит доказ јер није прибављен у складу са одредбама члана 241. до 244. Законика о кривичном поступку важећег у време предузимања тих радњи, које одредбе прописују разлоге за одређивање вештачења, затим да се одлука о вештачењу доноси писменом наредбом органа који води поступак са назначењем чињеница које се вештаче и коме се вештачење поверава, што је по правилу установа или орган, затим да Д.Ј. није вештак, а да су постојали и разлози за његово изузеће предвиђени у члану 44. у вези члана 39. став 1. тачка 4. ЗКП важећег у време његовог саслушања, тако да на његовом исказу и вештачењу пресуде нису могле бити засноване. Осим тога бранилац као недозвољен доказ означава и исказ криминалистичког техничара М.Ж. који је у предкривичном поступку сачинио извештај о криминалистичко техничком прегледу лица места, због чега није могао бити саслушан као сведок јер за то нису били испуњени услови из члана 85. тада важећег ЗКП.

Изнете наводе захтева Врховни касациони суд оцењује неоснованим из следећих разлога:

Вештачење трагова парпиларних линија обављено је по наредби истражног судије Окружног суда у Београду Ки 480/95 од 25.08.1995. године, а поверено је Градском секретаријату за унутрашње послове, Одељењу криминалистичке технике и одељењу за дактилоскопирање, дакле установи, односно органу који је овлашћен за обављање таквог вештачења. Вештак Д.Ј. је

био запослен у установи односно органу овлашћеном за обављање вештачења и свој налаз дао је као представник тог органа, а осим тога саслушан је и на главном претресу у вези са обављеним вештачењем. Стога је, по налажењу Врховног касационог суда поменуто вештачење и саслушање вештака обављено у свему у складу са одредбама Законика о кривичном поступку важећем у време предузимања тих радњи.

Када је реч о исказу сведока криминалистичког техничара М.Ж., суд је његово сведочење узео у обзир само у погледу изјашњења да је узео отиске са лица места и упутио их на даљу обраду односно описао начин на који је предузео службену радњу, што такође није у супротности са одредбама Законика о кривичном поступку важећем у време предузимања те радње.

Према томе, вештачење трагова парпиларних линија, исказ вештака Д.Ј. и сведока М.Ж. представљају доказе који су у свему прибављени у складу са Закоником о кривичном поступку важећим у време њиховог прибављања и на таквим доказима се судска одлука може заснивати. Стога се неосновано захтевом за заштиту законитости браниоца окр. Р.М. указује на постојање битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је, на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар - саветник
Драгана Вуксановић,с.р.**

**Председник већа-судија
Драгиша Ђорђевић,с.р.**